

Yllättävä kuuntelija Tämän tarinan kertoja oli merimies. Vanha valkopartainen ukko jolla oli jo parhaat päivät takana päin. Hän oli kuitenkin varsinainen tarinoiden aarrearkku ja niinpä mies kertoi seikkaluitaan jokaiselle joka vähänkin osoitti mielenkiintoa niitä ja itse miestä kohtaan. Mutta, tällä kertaa mies kuitenkin sai hyvin poikkevan kuuntelijan, kuuntelijan jonka muistaisi kuolemaansa asti. 1. Oli hyvin tavallinen ilta ja hyvin tavallinen aurinko oli laskemassa tuttuun tapaansa horisontiin. Pienen merenranta kaupungin kadut olivat kuitenkin valaistut katulampuilla ja kaduilla käveli muutamia satunnaisia ihmisiä, yksinäisiä miehiä, poikia ja naisia, rakastavaisten pareja ja muutamia vanhoja ja humalaisia miehiä sekä naisia. Kuitenkin erään kaiteen - joka erotti hieman loivan mukulakivisen kadun merestä - seisoj tarinamme vanha merimies ja yritti saada ohi kulkevista ihmisistä itselleen kuuntelijoita ja seuraa. Häntä ei kuitenkaan vielä onnistunut ja monet ohi kulkevat nuoret ja rakastuneet parit ohittivatkin miehen vain nauraen hänelle ja pilkaten häntä, ajatellen, että mies oli joko hullu, humalassa tai molempia. Mies ei kuitenkaan välittänyt heistä vaan jatkoi tarinoimistaan. Miestä vastapäisellä penkillä kun istui tai oikeammin nuokkui, yksi humalainen nuorimies jotka vanhus piti hyvinkin tärkeänä kuuntelijana itselleen. Mutta, viimein mies sai kuin saikin todellisen kuuntelijan itselleen, sellaisen joka todella halusi kuunnella häntä ja hänen tarinoitaan: yhtäkkiä, kuin salamaniskusta, katulamput sumenivat hetkeksi ja ohikävelijät ja vanha merimies luulivat tulleen kertaheitolla sokeiksi, mutta sitten katulamppujen valot taas yhtäkkiä valaisivat katuja normaaliin tapaansa. Ja, hetken ihmeteltyään, ohikulkijat jatkoivat matkaansa jälleen, mutta säikähtäneen merimiehen edessä seisoj pitkä ja mustapukuinen mies jolla oli iso ja musta knallihattu päässään. Vanhus katseli jättiläistä edessään ja vapisi peläten. Sitten jättiläinen, noin hieman yli kaksimetrinen mies sanoi jyrkevällä äänellä: "Sinä siis kerrot tarinoita? Ole hyvä ja kerro minullekin tarina, minä janoa saada kuulla sen." Ja, niinpä, kun ei voinut muutaakaan tehdä, vanha merikarhu aloitti kädet ja jalat vapisten tarinansa... 2. Silloin elettiin 1960-luvun alkua ja minä olin pelkkä nuori ja typerä ja mitään ymmärtämätön pojankloppi. Kaikkialla koko maassa oli meneillään ankara lama ja pula-aika ja köyhyys ja kurjuus rehottivat ja oli tavallistakin tavallisempi asia, että työtä ei meinanut löytyä mistään. Ei edes ruokapalkalla vaikka kuinka olisi ahkeroinut. Kävi kuitenkin niin, että vanhempani olivat sattuneet löytämään itselleen kohtuullisella palkalla töitä ja minä sain myös osallistua siihen ankaraan raadantaan perheemme hyväksi. Niinpä lapsuuteni viikot, kuukaudet ja sitten vuodet menivät isoilla viljapelloilla töitä paiskien. Työ oli aina hyvin rankkaa, mutta ehkä kuitenkin omalla tavallaan palkitsevaa. Sitä tunnetta, kun sai käteensä kuukauden palkan, ei voinut verrata oikeastaan mihinkään ja olin iloinen, että pystyin tuomaan oman korteni kekoon perheemme hyväksi. Olin iloinen, että ylipäänsä saimme syötävää ja tulimme noin muutenkin joten kuten toimeen. Ja, niin aika kului ja minäkin vanheni hiukan ja aloin jo pikku hiljaa olla miehisyyden kynnyksellä, astumassa aikuisuuden ja vastuun maailmaan. Ja, vielä silloin, nuorena poikana ja miehenä, olin aina hyvinkin iloinen ja reipas nuorukainen, koska en ollut vielä silloin kokenut sitä, mitä myöhemmin ikäväkseni kokisin. Niinpä kaikki meni hyvin ja viimein, eräänä kauniina päivänä, minä värväydyin ja lähdin armeijaan. Vietnamin-sota odotti ja kutsui minua ja minä lähdin sotimaan suurine unelmine toiselle puolelle maailmaa. Vaan empä tiennyt silloin mihin soppaan olin itseni sotkenut. 3. Armeijan värväystilaisuus meni minulta loistavasti. Sain huippuarvosanat kaikissa testeissä ja tehtävissä ja minulle sanottiin, että saisin itse valita missä ja miten haluan sotia. Sen päätöksen tekeminen ei ollut minulle vaikeaa ja vaikka suurinta osaa Vietnamin-sodasta ei käytykään laivastolla ja itse merellä, niin silti halusin liittyä merijalkavoimiin. Se taas johtui ehkä siitä, että olin aina hyvin yksinkertaisesti halunnut nähdä ja tuntea kunnolla kunnan meren. Kunnan meri kuin oli jotain sellaista mitä en ollut koskaan nähnyt. Niinpä

seuraavaksi suoritin itse armeijan josta myös suoriuduin ja valmistuin kunniallisesti muiden huippujen ja priimuksien kera ja viimein olin valmis itse sotaan. Minä uhkuin intoa käydä taistelemaan rakkaan kotimaamme ja sen kunnian puolesta. Ja, eipä mennyt aikaakaan, kun olin jo merellä ja täysissä valmiuksissa ja sotapuuhiissa. 4. Eräänä päivänä olin kannella täydessä puuhassa ja me pommitimme ankarasti tykeillä erästä pientä mutta strategisesti tärkeää rantakylää. Olimme jo hyvinkin niskan päällä kunnes meille tuli poikkeuksellinen käsky nousta tykkilaivaltamme maihin ja mennä kylään varmistamaan, että sieltä ei enää koettaisi vastarintaa. Ja, kuulemani mukaan, jotkut joukkueemme miehet, minä mukaan lukien, saivat lisäksi erittäinsalaisia erikoistehtäviä kylässä. Niinpä minäkin nousin maihin muiden tarkoin valittujen merijalkaväen sotilaiden kanssa ja viimein saavuimme aseet käsissämme melkein kokonaan tuhoutuneeseen kylään. Tutkimme kylän tarkasti ja silloin tajusin mikä varsinaisesti olikaan meidän tehtävä: eliminoida kaikki elävä kylästä. Ja, silloin tajusin kaiken ja silmäni aukesivat: me sotilaat olimme pelkkiä kylmiä ja raakoja tappokoneita ja osia paljon itsejämme isomassa koneistossa ja rakennelmassa. Joten, emme voineet muuta kuin totella käskyjä ja todellakin tuhota ja tappaa kaikki loputkin ihmiset kylästä, mukaan lukien naiset ja lapset. Aloitimme tappamisen ja noin puolessa tunnissa olimme tehneet melkein koko verisen työmme. Niinpä viimein seisoimme eräässä teltassa jonka sisällä oli yksi omista miehistämme joka oli ollut panttivankina ja kidutettavana vietgongeilla. Yksi miehistäni oli juuri vapauttamassa kidutettua ja myös omaa miestämme, mutta minä kielsin hänet ankarasti tekemästä sitä. Mies ihmetteli miksi, mutta minä en selittänyt sitä hänelle, vaan - niin kuin ohjeina olin saanut - ammuin miestä polveen ja sen jälkeen kuulustelin häntä. Kysyin häneltä muun muassa, että mitä hän oli kertonut vietkongelle ja yrittämättä edes kiistää asiaa ja niin ollen parantaa omaa asemaansa ja turvallisuuttaan, mies myönsi kertoneensa kaiken ja jopa hieman naureskeli tyytyväisenä omaan toimintaansa. Ammuin häntä toiseen polveen. Silloin kidutettava mies puhui. "Minä olen jo myynyt sieluni perkeleelle. Tappamalla minut, saat vain hänet perääsi. Joten, anna palaa vain, tapa minut!" Minä katselin miestä pitkään. Ajattelin, että hän oli tullut kaikesta kuumuudesta ja auringonpahteesta ja sotimisesta hulluksi. Sitten katsoin miehen kaulaa ja näin siinä sen mikä tulisi vainoamaan minua koko elämäni: kaulakorun. Ensimmäinen se näytti aivan tavalliselta, mutta erittäin hienolta ja arvokkaalta kaulakorulta. Ja, kuten myöhemmin saisin tietää, kaulakorun sisällä oli orkideoidi. Seuraavaksi otin ja repäsin kaulakorun miehen kaulasta. "Ota vaan se. Saat siitä iänikuisen riesan itsellesi." mies edessäni sanoi viheliäisesti. "Ota pois vaan." Ja, vielä tänäkään päivänä en oikein tiedä, että mikä voima minut sai tekemään sen, että otin korun ja pidin kaikki nämä vuodet sen itselläni. Ja en välttämättä halukaakaan saada tietää. Ennen kuolemaansa mies sanoi minulle, että kaulakoru oli tuhansia vuosia vanha ja oli ollut jo muinaisessa Egyptissä ja lisäksi, että kalukoru oli kirottu. Sen hetkinen tilanne loppui siihen, että minä ammuin kaksi laukausta miestä suoraan otsaan ja luulin, että kaikki hulluus olisi ohi. Mutta, se olikin vain alkusoittoa kaikelle hulluudelle, sen voin vannon. 5. Seuraavan muutaman kuukauden päästä minut vapautettiin ja minä suuntasin suoraan takaisin kotiin, sinne missä isäni ja äitini nykyään olivat ja elivät. Ja suoraan sanottuna asia oli näin: minä olin aivan turta kaikesta väkivallasta mitä olin nähnyt ja kokenut, olipa se omaa tekoani tai toisten. Koko sota oli jättänyt minut aivan tyhjäksi sisältä ja tunsin olevani kuin yössä yksin kulkeva aave. Ja, ongelmat eivät loppuneet siihen, elämäni paha karma tuntui vasta nyt ruvenneen toimimaan: päästyäni perille kotiin, minä sain tietää, että molemmat vanhempani olivat kuolleet muutama kuukausi sitten. Ja, kun ihmettelin, että miksei minulle ollut ilmoitettua asiasta mitään, niin lopulta selvisi, että postissa oli tapahtunut jonkinlainen paha virhe ja kirje joka minun olisi pitänyt saada, oli jäänyt jonnekin matkalle. En kerennyt edes

vanhempieni hautajaisiin, ja se etten voinut kunnioittaa heitä läsnäolollaan siellä, tuntui minusta pahalta, ehkä kaikkein pahimmalta. Niinpä olin tyhjän päällä ja yhtenä yönä kun makasin sängyssä lukien jota sotakirjaa ja poltellen tupakkaa, päätin vain lähteä pois. Jonnekin, minne vaan, kauas pois, vaikkapa takaisin merille, merimiehen elämähän oli jotain sellaista joka oli minulle jo jonkin verran tuttua. Ainakin osittain. Aamulla herättyäni suoritin kaikki normaalit aamutoimet ja matkustin junalla lähimpää suureen kaupunkiin. Sinne perille päästyäni värväydyin eräälle kauppalaivalle ja niin minun urani merimiehenä alkoi. Vuodet menivät ja minä kuljin ja seilailin meriteitse pitkin maailmaa, kolusin varmasti kaikki maapallon tärkeimmät ja myös vähemmän tärkeät kaupungit ja satamat. Ja, varmasti toisissa oloissa elämäni olisi ollut hyvinkin siedettävää ellei ihan hyvää, mutta nyt minulla oli omat luurankoni ja painajaiseni kaapissa. Minun mieltäni painoi ja vaivasi melkein jatkuvasti syyllisyys ja kaikki sodassa tappamani ihmiset ja sieluni ei saanut rauhaa. Ei vaikka sota oli loppunut jo aikoja sitten. Melkein aina öisin näin painajaisia uhreistani, unia joissa he vainosivat minua koko lopun ikuisuuden. Ja, kaulakoru jonka niin raaasti anstin tappamaltani mieheltä, hehkuin aina rinnallani öiseen aikaan. En todellakaan tiedä miksen ole koskaan luopunut kaulakorusta, mutta niin asia vaan on. Olen ilmeisesti pakkomietteen riippuvainen siitä. Ja, salli minun sanoa, mutta joskus, erittäin harvinaisina hetkinä, saan suurta mielihyvää ja tyydytystä, siitä, että se on minulla ja, että se roikkuu kaulassani. Jotain alitajuista kiintymystä johonkin symboliin se on, muuten en osaa asiaa selittää. Eräänä yönä, ollessani yksin laivan kannella poltellen tupakkaa ja katselleen pimeyteen ympärilläni, koin jotain mitä en koskaan pysty ymmärtämään tai selittämään. Näin pimeydessä meitä vastaan tulevan toisen laivan, ja alkuun siinä ei ollut mitään ihmellistä tai erikoista, mutta laivan tultua lähemmäs huomasin ettei se ollut tavallinen laiva ollenkaan. Se oli aavelaiva. Ja, uskokaa tai älkää, mutta kun se oli lähemmäksi meidän laivaamme, niin sen kannella, mastossa ja joka puolella oli kaikki sodan aikana tappamani ihmiset, jotka nyt olivat enää vain jonkinlaisia aaveita jotka olivat tulleet kummitelemaan minulle. Ja, ne kaikki huusivat minulle ja kirosivat minua ja silloin en enää kestänyt vaan juoksin suoraan laivamme kapteenin puheille. Kapteeni oli aina ollut rauhallisen ja ystävällisen oloinen vanhempi miekkonen ja kun kerroin hänelle mitä olin laivankannella nähnyt, niin hän vain kummastellen totesi ettei itse ollut nähnyt mitään laivaa meidän lähistöllä, eikä muukaan miehistä ollut nähnyt mitään poikeavaa. Ja, kun viimein peloissani sanoin, että se oli ollut aavelaiva, niin kapteeni ja muu miehistä vain purskahti nauramaan ja kehoitti minua lopettamaan väkevien juomisen. Vaikka en ollut oikein koskaan ollut edes ryyppymiehiä. Myöhemmin, kapteeni kuitenkin tuli varovaisesti luokseni ja sanoi melkein kuiskaten vain, kuin olisi ystävällisesti halunnut neuvoa ja auttaa minua, että maailmankaikkeus oli kummallinen paikka ja että kaikenlaista selittämätöntä ja outoa voi todella tapahtua todellisuuden hauraan pinnan alla. Kapteenin sanat lämmittivät minua hieman, mutta silti yöllinen kohtaaminen painoi pitkään mieltäni. Ja joskus - maatesani sängyssä yöllä ja kaulakorun taas loistaessa minulle - mietin jopa itsemurhaa. Onneksi en kuitenkaan koskaan tehnyt sitä vaikka elämäni tulisikin jatkossa olemaan yhtä painajaisista. Toivoaan ei kuitenkaan kannata koskaan menettää, olipa kuinka vaikeaa tahansa, niin minä asian ajattelen. Tai ainakin ajattelin.

6. Erään kerran kun laivamme oli saapumassa erääseen hieman suurempaan kaupunkiin, niin aavistelin taas, että jotain outoa on tapahtumassa. Hikoillen ja peläten seisoin laivankannella ja katselin sumun keskellä lähestyvää kaupunkia. Poltin samalla paljon tupakkaa. Ja, taas painajaiseni alkoivat: kun laiva oli jo melkein ankkurissa satamassa, näin joka puolella satamaa, kirkontorneissa, kerrostalojen ikkunoissa ja katolla, katulamppujen päällä ja vierellä ja tavallisella asfaltilla tutunnäköisiä haamuja, olentoja jotka huutelivat minulle kirouksiaan ja olivat tulleet

pelottelemaan ja vainoamaan minua. Nämä ilmestykset olivat taas kaikki sodassa tappamani ihmiset, kaikki naiset, lapset ja miehet. Ihan jokainen. Silloin valkopartainen kapteenimme ja muut laivaston miehet huomasivat minusta, että kaikki ei ollut kunnossa. Niinpä he tarttuivat ronskisti naureskellen tuumasta toimeen ja taluuttivat minut lähimpää kapakkaan toipumaan. Heidän mielestä paras lääke hallusinaatioihini ja näkyihini oli muutama kunnan tuopillinen kylmää olutta. Mutta, ollessamme siellä kapakassa, kun muu miehistö piti hauskaa ja oli jo unohtanut kokonaan minun mieleni temppuilut, minä istuin kuumeisena ja ajatuksiini uppoutuneena yksin pöydässä. Silloinkin tapahtui jotain hyvin häiritsevää ja pelottavaa: luokseni käveli mies jota oli aikaisemmin sodassa kuulustellut ja sen jälkeen tappanut. Hänen istuessaan minua vastapäätä ensin ihmettelin kovasti, että mistä oikein oli kyse, koska eihän sitä joka päivä tapaa kuolleista nousseita haamuja. Tutkin ja katselin miestä pitkään ja sitten hän puhui matalalla äänellä: "Terve murhaaja." Mies sanoi. "Tapaamme jälleen. Kuinkas hurisee? Kuinkas hurisee, murhaaja?" "Minulle ei mene kovin hyvin..." Sain vastattua hänelle. "Entäpä koru?" Mies jatkoi. "Mitä mieltä olet siitä?" "Niin, kaulakoru. Mitä siitä, haluatko sen takaisin? Minä olen kyllä kiintynyt siihen..." "Saat itse päättää." Mies puhui voimakkaasti naureskellen ja jatkoi. "Mutta, jos annat sen minulle, niin painajaisesi loppuvat siihen. Sen lupaan. Mutta jos et, niin, no, osaat varmasti itsekkin päätellä mitä silloin tapahtuu." "Ei. En halua, en pysty...mene pois, mene pois luotani ja anna minun olla rauhassa!" Huusin miehelle. Sen jälkeen menetin muistini kokonaan ja mieleni valtasi pelkkä pimeys. Aamulla heräsin paikallisesta mielisairaalaan ja minut oli sidottu siteillä kiinni sänkyyn, sen verran voimakkaita raivokohtauksia olin kuulemma yön aikana saanut. Ja, samana päivänä, toivuttani ja päästyäni vapaaksi sängystä, minulla oli vielä tapaaminen sairaalan ylilääkärin kanssa. Hän oli isokokoinen ja auktoriteettia uhkuva hieman vanhempi, harmaa ja silmälasipäinen mies joka oli pukeutunut valkoiseen takkiin ja mustiin housuihin, ja samalla mies joka päättäisi kohtalostani. Ja niinpä hän kuunteli kärsivällisesti tarinaani, ja kerroin hänelle kaiken tärkeän mitä muistin elämästäni. Lapsuudestani viljapelloilla, Vietnamin sodasta ja kaikista kauhuista joita olin siellä kokenut, kerroin merellä tapahtuneista suurista hallusinaatioista ja muista kohtaamisistani kaikenlaisten aaveiden, kummitusten ja haamujen kanssa. Kerroin hänelle myös suuresta kiintymyksestäni varastamaani kaulakoruun ja kuinka en koskaan haluaisi luopua siitä. Niinpä aikansa mies tosiaan kuunteli minua ja sen jälkeen istuimme hetken hiljaisuuden vallitessa hänen huoneessaan. Sitten mies puhui hitaasti suurta arvovaltaa äänessään: "Pidätteko itseänne hulluna?" Hän kysyi. Minä mietin pitkän hetken. "Ehkä. En osaa sanoa." Sanoin viimein. "Eikö sinusta ole hulluutta nähdä ympärillään vainajia, aaveita ja haamuja?" "Ehkä. En osaa sanoa mitään siihenkään." Nyt lääkäri mietti pitkään ennen kuin kertoi mielenliikkeistään. "Ette te ole vaarallinen itsellenne tai muillekaan. Se ainakin on selvää. Minä uloskirjoitan teidät tänään. Voitte lähteä heti miten pois täältä." Silloin suutuin hieman ja korkotin jopa hieman vapisevaa ääntäni. "Mutta, minä tarvitsen apuanne! Ettekö voi millään auttaa minua?" Lääkäri nojasi eteenpäin pöytänsä päälle ja otti hitaasti ja teatraalisesti silmälasit pois päästään. Sitten hän senoi vielä. "En minä pysty auttamaan teitä. Ja tiedätekö -" hän jatkoi. "Maailma ja sen monet ihmeet ovat tutkimattomia. Emme me ihmiset ymmärrä kaikkea vaikka niin luulemmekin ja todellisuuden pinnanalla on vaikka mitä - sanokaamme ylikuonnollista, peräti metafyyssistä. Paras neuvoni teille on, että jatkatte työn tekoa ja suuntaatte täältä askeleenne suoraan takaisin laivaan. Jumala teitä siunatkoon." 7. Vuosia myöhemmin, saavuimme taas erääseen syrjäiseen kaupunkiin ja kun kävimme paikalliseen kapakkaan satuin törmäämään erääseen salaperäiseen vanhaan mieheen. Istuimme miehen kanssa kapakan nurkkapöytään ja keskustelimme oluttuoppien ääressä. Mies kertoi, että hänellä oli aarrekartta ja että hän tiesi

mystisen paikan sijainnin, merenalaisen muinaisen kaupungin. Mies kertoi etsineensä melkein koko ikänsä tuota paikkaa ja, että paikka oli täynnä orkideoideja, noita muinaisia timantteja jotka toivat omitajilleen salaperäisiä voimia ja kykyjä, taitoja jotka hämmästyisittävät kokeneintakin mystikkoa ja hengenmiestä. Minä hämmästyin kuulemaan, ja ehkä juuri sen takia, että rakas kaulassani oleva koru oli myös valmistettu noista samaisista orkideoideista. Minua vastapäätä istuva mies näytti tietävän sen hyvin. Hän puhui myös siitä hieman luovuttaneeseen äänensävyyn, että koska nyt oli jo nyt niin vanha, niin hän oli viimein päättänyt luopua etsinnästään. Ja, nyt mies edessäni tajosi minulle karttaa muutamasta kurjasta oluttuopista. Ja, ensin ajattelin, että tämä kaikki oli jonkinlaista sattumaa ja elämän ironiaa, mutta viimein uskoin miestä ja hänen sanojaan. Niinpä ostin hänelle koko illaksi juotavaa, johon hän näytti olevan erittäin tyytyväinen ja niin minä sai itselleni viimein sen aarrekartan. Nyt minusta tuntui, kuin elämä olisi vihdoinkin ja viimein kääntänyt minulle valoisat kasvonsa. 8. Vähän myöhemmin siitä kun olin saanut kartan haltuuni, minä lopetin työni kauppalaivalla. Ja, koska minulla oli tallessa hyvin paljon säästöjä, minä ostin itselleni pienen, mutta kunnollisen veneen. Sellaisen jolla lähtisin vanhan miehen tavoin etsimään itselleni aarteita ja seikkailuita. Lisäksi palkkasin itselleni kunnan pesunkestävän miehistön joka koostui muutamista kunnan raavaista miehistä, sellaista jotka olivat nähneet elämässä yhtä sun toista ja eivät säikähtäisi ihan pienestä. Joten seuraavat päivät ja viikot suuntasimme veneelläni kartan osoittamaan paikkaan. Ja, niin viimein saavuimme kohteeseen ja minä puin itselleni päälle sukellusvarusteet. Ei mennyt aikaakaan, kunnes olin monen kymmenien metrin syvyydessä ja viimein näin jonkinlaisen suuren merenalaisen tunnelin ja suunnistin toivorikkaana sitä kohti. Viimein tunneli loppui ja minä totesin olevani jonkinlaisessa isossa merenalaisessa luolassa. Niinpä raahauduin varusteineni rantaan ja puin sukellusvaatteet yltäni. Se mitä seuraavaksi näin, oli salvata hengitykseni: edessäni oli todella suuri muinainen alttari ja sen ympärillä loputon määrä rikkauksia, lähinnä orkideoideja ja muita harvinaisia kiviä ja timantteja. Tutkin aikani luolaa ja sitten näin alttarin yläpuolella lyhyen espanjankielisen kirjoituksen. Käänsin sen omalle kielelleni ja se meni jotenkin näin: Tässä luolassa lepää muinaisten tuntemattomien suuret aarteet. Se joka koskee niihin ja ei ole puhdassydäminen olkoot kirottu aikojen loppuun saakka. Pahemmin välittämättä varoituksista minä keräsin muutamia orkideoideja ja laitoin sukellusvarusteet takaisin päälleni ja suuntasin takaisin kohti laivaani. Sen jälkeen, hieman myöhemmin, tulimme luolaan uudelleen koko miehistöni kanssa ja veimme luolasta orkideoideja ja muita aarteita niin paljon kuin vain kykenimme ja jaksoimme. Ja, nyt olin suunnattoman rikas ja siihen loppui sen astinen aikakausi elämässäni. 9. Nyt kun olin rikas, minä aloin tehdä rahoillani kaikenlaista kauppaa ja niin sanotusti laitoin rahan poikimaan. Ostin osakkeita viisaasti ja harkiten ja sijoitin rahojani erittäin tuottaviin kohteisiin ja pian olin tuplannut tai jopa triplannut omaisuuteni ja olin muuttunut erittäin vaikutusvaltaiseksi mieheksi. Sellaiseksi suureksi mieheksi jota kuunneltiin ja jonka sanoilla oli merkitystä, valtaa ja painoarvoa. Mutta, kaikista rikkauksista ja äveriäästä elämäntyylistäni huolimatta syyllisyys painoi minua edelleen; Vietnamin sodassa tappamieni ihmisten haamut kummittelivat edelleen minulle unissani. Ja eräässä unessa koin, että lopun aika tulisi koittamaan minulle, tulisin sieluani myöten menettämään kaiken tärkeän ja rakkaan elämässäni. Paholainen joka oli perässäni pitäisi siitä huolen. Niinpä eräänä päivänä sattui, että salaperäinen mies jolta olin ostanut pilkkahintaan aarrekartan seisoi oveni takana ja päästin hänet sisään suuren suureen kartanooni, taloon jonka ulkopuolella oli toinen toistaan upeampia autoja, Ferrareita, Porscheja, Lamborgineja ja muita urheiluautoja ja limusiineja. Juteltuamme hetken, mies vaati minulta osuuttaan rikkauksista jotka olin osittain hänen avullaan itselleni kerännyt. Ja, koska minä olin muuttunut erittäin kylmäsydämiseksi bisnesmieheksi, niin minä

nauroin miehen pyynnöille ja lopulta annoin hänelle vaivaiset bussilippurahat ja lähetin miehen matkoihinsa. Oven ulkopuolella seistessään mies kirosi minut ja sanoi, että itsekyyteni tulisi kostautumaan minulle ja, että tulisi vielä aika jolloin joutuisin maksamaan kaikesta erittäin katkerasti loppun asti. Suljin kylmästi oven ja karstin miehen pois elämästäni. 10. Viimein sattui uskomaton tapaus, mutta juuri sellainen jota ehkä kuitenkin osasin odottaa. Kaulassani oleva koru alkoi yhtenä yönä puhua minulle. Aluksi säpsähdi ja ajattelin, että mieleni tekee harmittomia harhoja ja yritin jatkaa untani. Mutta, kun puhe ei loppunut, niin tajusin, että en ollut tullut hulluksi vaan kaulakoru oikeasti puhui minulle. Se kertoi minulle ylväästi suuria asioita ja visioita, aivan maailmankaikkeuden alusta sen hamaan loppuun saakka ja kaikesta siltä väliltä. Välillä se lupaili minulle suuria ja hiveli itsekästä ja suurta egoani, välillä se manasi minut maailman likaisimpaan roskasakkiin kuuluvaksi, sen taukomattomasta puheesta ei tullut loppua ja näyttikin todella siltä, että se oli minun mielenterveys joka teki loppuaan. Viimein kun kiero puhuja vain jatkoa ja jatkoi puhettaan, minä päätin hylätä kaiken, antaa koko omaisuuteni pois ja siirtyä jonnekin muualla, jonnekin missä saisin olla ikuisesti rauhassa. Tai niin ainakin toivoin. Niinpä lahjoitin kaiken omaisuuteni pois ja kun seiso viimeistä kertaa entisen kartanoni edessä, niin minua koeteltiin edelleen: oli kuin jokin omassa sisimmässäni oleva ääni olisi kuiskannut minulle suurta viisauttaan ja melkeinpä käskenyt minua riisumaan nöyrästi kaulakorun ja luopumaan siitä kaiken muun entisen omaisuuteni mukana. Hetken minä sinnelin ja punnitsin viisasta ääntä puoleen jos toiseen, mutta sitten käänsin silmäni ja lähdin kohti satamaa ja venettä joka siellä odotti minua. Ja niin, totta tosiaan, kaulakoru oli ja riippui edelleen kaulassani. 11. Seuraavat 8-vuotta menivät minulla merillä ja suuren yksinäisyyden kourissa minä menetin hiljalleen pala palalta järkeni. Milloin seilas hulluissa myrskyissä ja aallokoissa puhuen ja raivoten omille mielikuvitus ystäville ja vihollisille, milloin mielensairauteni hieman helpoitti ja koin hieman parempia jaksoja. Ja, mitä pidempää seilailin yksin merillä, sitä enemmän kaipasin takaisin muiden tavallisten ihmisten pariin. Mutta, silti tiesin, että sitä unelmaa en voisi koskaan toteuttaa. Minä ja kaulakoruni emme tulleet toimeen sivistyneen maailman kanssa, meidät kaksi oli tuomittu ikuisen yksinäisyyteen ja ainoastaan unelmissani haaveilin helposta ja mukavasta elämästä muiden ihmisten parissa. Kuitenkin jälleen sain jonkinlaista johdatusta. Koin jotain sellaista, että Jumala ei ehkä sittenkään ollut vielä heittänyt toivoaan minun suhteen. Joten, taas sama viisas sisäinen ääneni puhui minulle. Se kehotti minua vielä viimeisen kerran luopumaan korusta ja lopettamaan yksinäiset seilailuni merillä ja palaamaan takaisin maailmaan muiden ihmisten pariin. Sitä seurasi se, että yhtäkkiä, kesken kaiken, minä purskahdi pitkään ja lohduttomaan itkuun ja anelin, rukoilin ja pyysin kaulakorulta lupaa mennä takaisin maihin, ihan vaan vaikka lyhyeksi aikaa, katsomaan ja totemaan, että mailma ja sen ihmiset ovat edelleen olemassa ja todellisia. Ja, yllätykseksi kaulakoru ei sanonut mitään. Se oli kerrankin hiljaa ja siitä päättelin, että olin saanut luvan palata takaisin sivistyneen maailman pariin. 12. Viimein palaamme takaisin alkuun: tarinamme mies on ja elää nyt vihdoin muiden ihmisten parissa. Mutta, koska hän on todellakin kadottanut mielenterveytensä, hän viettää päivänsä välillä istuskellen rantakadun penkillä, välillä seisoen kadulla ja kertoen samalla kaikille ohikulkijoille suurta ja upeaa elämänsä tarinaa. Mies olettaa, että tarina kiinnostaa ja viehättää kaikkia, mutta suurin osa ihmisistä vain ohittaa miehen hieman naureskellen ja huvittuneena ja jatkavat matkaansa eteenpäin. Ja, kuten tiedämme, yhtenä päivänä mies kuitenkin sai itselleen kuuntelijan joka kuunteli hyvin tarkkaavaisesti ja sanaakaan sanomatta miehen koko elämäntarinan. Viimein kuunteli puhui: "Tarinasi oli oikein oiva. Olet kokenut yhtä sun toista, mutta nyt on aika päättää tämä tarina. Olen odottanut pitkään ja nyt olen tullut hakemaan sinua." Mies katseli jättikokoista miestä edessään hiljaa ja kysyi viimein:

"Hakemaan minua minne?" "Sinne minne sinä tekojesi perusteella kuulut." Jätti puhui. "Eikö minulla ole mitään sanottavaa tähän asiaan?" Mies aneli. "Itse asiassa, yksi juttu kyllä on." Jätti puhui edelleen: "Sinä voit vielä luopua kaulakorusta ja saada syntisi anteeksi." "Mitäh!" Mies puhahti ja jatkoi. "Ei, ei koskaan! En luovu koskaan korustani!" "Sitten minä otan nyt itselleni sen mitä minulle kuuluu!" Jätti puhui vielä kerran ja levitti sen jälkeen suuret kätensä levälleen, jolloin hänen päällään ollut pitkähelmainen musta takki aukesi levälleen ja paljasti jotain kammottavaa: miehen koko iho ja vartalo oli täynnä nahkanpaloja ja versisiä tikkausjälkiä, näytti siltä kuin koko mies olisi koostunut toinen toistensa viereen tikatuista nahkanpaloista. Ja silloin tarinamme mies sulautui ja imeytyi jätin kehoon ja hänen nahkansa kiinnittyi myös miehen vartaloon. Sen jälkeen kaulakoru lensi ilman halki miehen kaulaan ja mies kaivoi taskustaan rauhallisesti tikkausvälineet. Ja, niinpä mies lähti kävelemään eteenpäin pitkin pimeää rantakatua jota vain muutamat lamput valaisivat. Ja, siinä kävellessään iso mies hyräili hiljaa ja tyytyväisenä jotain vanhaa kansanlaulua ja tikkasi samalla tarinamme miehen nahanpalasia kiinni vartaloonsa. Loppu